

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 120/2017-4810 zo 7. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 120/2017-4810 zo 7. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajská prokuratúra v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) 14. apríla 2015 podala Okresnému súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) obžalobu sp. zn. Kv 90/2014, na základe ktorej je sťažovateľka obžalovaná z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. c) a 4 písm. a) Trestného zákona.

Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 113/2014 z 26. októbra 2014 rozhodol o vzatí sťažovateľky do väzby.

Uznesením sp. zn. 7 Tk 3/2015 z 10. novembra 2016 okresný súd nahradil väzbu sťažovateľky dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia obmedzení a povinností uvedených v predmetnom uznesení.

Sťažovateľka bola následne uznesením okresného súdu sp. zn. 7 Tk 3/2015 z 19. mája 2017 z dôvodu porušenia uloženého obmedzenia opäť vzatá do väzby.

Dňa 7. augusta 2017 doručila okresnému súdu podanie z 3. augusta 2017, obsahom ktorého bola jej žiadosť o prepustenie z väzby. O tejto žiadosti okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 7 Tk 3/2015 z 23. augusta 2017 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) tak, že ju zamietol a zároveň väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú odôvodnila podaniami z 23. augusta 2017, 30. augusta 2017 a z 5. septembra 2017.

Krajský súd však jej sťažnosť napadnutým uznesením zamietol. Sťažovateľka uvádza, že napadnuté uznesenie krajského súdu jej bolo doručené 25. septembra 2017.

Sťažovateľka namieta, že krajský súd vôbec nevyhodnotil nové skutočnosti vo vzťahu k jej aktuálnym väzobným dôvodom existujúcim v čase rozhodovania o jej žiadosti o prepustenie z väzby, ktorými sú predovšetkým jej tehotenstvo a prieťahy v konaní

ňou nezavinené. Zároveň namieta, že krajský súd nerozhodol o jej žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom, ktorú podala podaním z 30. augusta 2017, a tiež namieta, že o väzbe rozhodoval senát okresného súdu v nezákonnom zložení.

Vo vzťahu k otázke jej tehotenstva sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd a krajský súd sa k tejto otázke buď vôbec nevyjadrili (okresný súd, pozn. sťažovateľky) alebo len odkazom na vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 437/2006 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu väzby, v znení neskorších predpisov (krajský súd, pozn. sťažovateľky) bez toho, aby tehotenstvo posudzovali vo vzťahu k dôvodom väzby a potrebe ďalšieho obmedzenia jej osobnej slobody v tehotenstve. Podľa jej názoru ide *«v posudzovanom prípade o konflikt práva na život (pretože ono je jadrom ochrany ústavnej hodnoty „nenarodeného ľudského života“), práva na osobitnú starostlivosť o ženy v tehotenstve, práva každého na dosiahnutie najvyššej dosažiteľnej úrovne fyzického a duševného zdravia a práva na osobnú slobodu z pohľadu týchto práv na jednej strane (v súčasnosti absorbované právom na osobnú slobodu sťažovateľky), a to vo vzťahu k proporcionálite obmedzenia osobnej slobody sťažovateľky štátom na strane druhej.*

Konkrétne ide o to, aby bola zachovaná rozumná a vyvážená väzba medzi intenzitou verejného záujmu na ochrane spoločnosti a závažnosťou zásahu do práva na osobnú slobodu sťažovateľky, ktorá sa jej tehotenstvom výrazne narušila v prospech osobnej slobody sťažovateľky.

Tieto otázky súdy neskúmali, a teda sa podstatou žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby nezaoberali.».

Sťažovateľka tvrdí, že v súčasnosti má obmedzené právo *„na slobodný výber lekára, na slobodný výber zdravotníckeho zariadenia, má obmedzené možnosti stravovania, ktoré je nevyhnutné pre zdravý vývoj dieťaťa, je obmedzená v otázkach hygieny a v ďalších právach na dosiahnutie najvyššej dosažiteľnej úrovne fyzického a duševného zdravia.“*. Vo svojej sťažnosti uvádza, že *«Trestný poriadok napokon význam tehotenstva a práv z neho vyplývajúcich v trestnom konaní rešpektuje vo viacerých svojich ustanoveniach. Podľa § 412 ods. 1 Tr. por. je obligatórnou povinnosťou súdu vždy prerušiť výkon trestu*

na tehotnej žene. Na zabezpečenie ochrany spoločnosti sa v takýchto prípadoch postupuje podľa § 454 ods. 3 Tr. por. Analogicky aj pre daný prípad pripadá do úvahy opäť možnosť nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, pretože nastala kvalitatívne nová situácia, než bola pri predchádzajúcom obdobnom postupe súdu. Z doterajšej judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorá sa vytvárala postupne, vyplýva, že prepustenie na základe záruk je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má však záruka prednosť pred pokračovaním väzby. (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. februára 2000. S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. júna 2001, I. ÚS 100/2004).».

Vo vzťahu k priet'ahom v konaní (sťažovateľka namieta priet'ahy v konaní pred súdom, v ktorom je obžalovaná, pozn.) uvádza, že okresný súd aj krajský súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí tvrdia, že plynutie času nemá priamy súvis s existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, s čím nesúhlasí, pretože podľa jej názoru „z právneho hľadiska, pre posúdenie okolností trvania väzby je dôležité aj len samotné plynutie času. ktoré má priamy dopad aj na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. (ide o citáciu záverov z rozhodnutí ústavného súdu).

Konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnosť väzby v začiatkovej fáze trestného konania stratili v danej veci vzhľadom na čas, ktorý odvtedy uplynul, na význame a presvedčivosti a nepostačujú už na dôvodnosť ďalšieho trvania väzby v neskoršom štádiu trestného konania (v danom prípade nedošlo ešte ani k otvoreniu hlavného pojednávania, pretože je ho potrebné, nie z viny sťažovateľky, vykonať odznova).

V súvislosti s týmto je potrebné podľa rozhodnutí ústavného súdu (a ESLP) prihliadnuť aj na to, či orgány činné v trestnom konaní postupujú vo väzobnej veci so zvýšenou starostlivosťou.

V danej veci sťažovateľka žiadnym spôsobom nezavinila priet'ahy v konaní, ktoré vznikli síce primárne v dôsledku konania iných obžalovaných, ale vo vzťahu k sťažovateľke nesie za tieto priet'ahy zodpovednosť súd ako reprezentant štátnej moci, ktorá je neefektívna a nevie si s obštrukciami obžalovaných poradiť, čo má priamy dopad na trvanie väzby sťažovateľky...

Požiadavka, aby vzhľadom na všetky okolnosti prípadu trvanie väzby neprekročilo nevyhnutnú dobu, vyžaduje preveriť nielen existenciu a relevantnosť dôvodov väzby, ale aj doterajší postup orgánov činných v trestnom konaní. Právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky môže byť totiž porušené aj tým, že orgány činné v trestnom konaní nepostupujú v trestnom konaní v čase, keď je obvinený vo väzbe, s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 55/98 z 18. októbra 2001).

Čiže súdy vyhodnotili skutočnosť, že odo dňa 14. 4. 2015 nedošlo k otvoreniu hlavného pojednávania tak, že to nemá žiadny vplyv na väzbu sťažovateľky, s čím sťažovateľka nesúhlasí a ďalšie obmedzovanie osobnej slobody za takéhoto stavu považuje za neprimerané.“. Uvedené zdôrazňuje najmä s poukazom na to, že spoluobžalovaná je v rovnakej situácii stíhaná na slobode a u nej väzobný dôvod neexistuje.

Vo vzťahu k námietke zákonného sudcu uvádza, že prípisom okresného súdu z 31. júla 2017 jej, ako aj obhajcovi bolo oznámené, že z dôvodu zmeny v zložení senátu okresného súdu sa hlavné pojednávanie vykoná od začiatku. Z uvedeného vyplýva, že najneskôr 31. júla 2017, keď bol prípis vyhotovený, došlo k zmene zákonného zloženia senátu, teda zákonného sudcu. Napriek tomu o jej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval senát okresného súdu v pôvodnom zložení, pričom na hlavnom pojednávaní 4. septembra 2017 už okresný súd rozhodoval v novom zložení. Zastáva preto názor, že na základe oznámenia okresného súdu došlo k zmene v zložení senátu ešte pred rozhodovaním o jej žiadosti o prepustenie z väzby, a teda o jej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval senát v nezákonnom zložení.

Namieta, že „odôvodnenie Krajského súdu v Trnave, ktorý vo svojom rozhodnutí tvrdí, že funkcia prísediacej zaniká až uplynutím 3 mesiacov od vzdania sa funkcie, nie je možné, podľa názoru sťažovateľky, akceptovať“.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nerozhodnutia krajského súdu o nahradení väzby písomným sľubom uvádza: *«O väzbe musí súd rozhodnúť urýchlene („bref délai“, „speedily“).*

Lehota začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia súdu, príp. doručením tohto rozhodnutia, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného. Neexistuje nijaká pevne ustanovená lehota, v ktorej by súd musel rozhodnúť.

Či sa rozhodlo urýchlene, posudzuje sa podľa všetkých okolností prípadu.

Spravidla však lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru (Bezicheri c. Taliansko, Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko).

Zo skutkového hľadiska sa javí ako podstatné, že písomný sľub sťažovateľky bol doručený Krajskému súdu v Trnave dňa 31. 8. 2017 a doteraz o ňom nebolo rozhodnuté.

Tento časový moment, viac ako 46 dní v čase písania tejto sťažnosti, treba považovať za relevantný z hľadiska posudzovania rýchlosti konania.»

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 3 Tos/120/2017-4810 zo dňa 7. 9. 2017 porušil ústavné právo sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos/120/2017-4810 zo dňa 7. 9. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru z dôvodu, že krajský súd pri rozhodovaní o jej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 23. augusta 2017 vôbec nevyhodnotil nové skutočnosti vo vzťahu k jej aktuálnym väzobným dôvodom existujúcim v čase rozhodovania o jej žiadosti o prepustenie z väzby, ktorými sú predovšetkým jej tehotenstvo a prietáhy

v konaní ňou nezavinené, nerozhodol o jej ťiadosti o nahradenie vťzby pťsommelým sľubom a zároveň, ťe senát okresného sťdu rozhodoval v nezákonnom zloťení.

Podľa ěl. 17 ods. 2 ťstavy nikoho nemoťno stťhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dťvodov a spťsobom, ktorť ťstanovť zákon...

Podľa ěl. 17 ods. 5 ťstavy do vťzby moťno vziať iba z dťvodov a na ěas ťstavenťy zákonom a na zťklade rozhodnutia sťdu.

Podľa ěl. 5 ods. 4 dohovoru kaťdťy, kto bol pozbavenťy slobody zatknutťm alebo inťm spťsobom, mť prťvo podať nťvrh na konanie, v ktorom by sťd urťchlene rozhodol o zťkonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezťkonné.

Ťstavnťy sťd v prťpadoch namietaného poruťenia zťkladného prťva na osobnť slobodu uvťdza, ťe sťce musť uplatniť urěitť revťznu prťvomoc, avťak bez toho, aby sťm hodnotil skutoěnosti, ktoré viedli vťeobecnťy sťd k tomu, ťe uprednostnil urěitť rozhodnutie pred inťm. Ťlohou ťstavného sťdu ako nezávislého sťdneho orgťnu ochrany ťstavnosti (ěl. 124 ťstavy), ktorť stojí mimo sťstavy vťeobecnťch sťdov, je preskťmať zluěitelnosť opatrenia, ktorťm je jednotlivec pozbavenťy slobody, s ťstavou alebo prťsluťnou medzinťrodnou zmluvou o ľudskťch prťvach a zťkladnťch slobodťch, nie vťak konať ako vťeobecnťy sťd tretej alebo ťtvrtej inťstancie; takěto konanie by bolo poruťenťm obmedzenia, ktorě vyplťva z rozdelenia ťstavnej ochrany zťkladnťch prťv alebo slobťd medzi vťeobecně sťdy a ťstavnťy sťd v ěl. 127 ods. 1 ťstavy (I. ŤS 165/02). Do obsahu prťvomoci ťstavného sťdu preto v zťsade nepatrť preskťmavať postup (hodnotenie) vťeobecnťch sťdov, ktorť ich viedol k zťveru o existencii zťkonného dťvodu na vzatie do vťzby. Tento postup mťťe preskťmať len opravnťy sťd v riadnom inťtaněnom postupe, ktorť je uspťsobenťy na preskťmanie obsahu trestného spisu, sťvisiacich listťn, podanť obvineného a prťpadne aj d'ťlťch dťkazov (IV. ŤS 83/03).

Základné právo zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí ústavný súd brať do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Obdobne aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 465/2011). Ústavný súd preto v zásade nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné.

Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje osobám pozbaveným slobody právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, ako aj právo na to, aby po začatí takéhoto konania súd urýchlene rozhodol o zákonnosti pozbavenia slobody a ak sa ukáže ako nezákonné, nariadiť jeho ukončenie. Okrem toho čl. 5 ods. 4 dohovoru oprávňuje osoby pozbavené slobody na skúmanie procedurálnych a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné na to, aby v zmysle dohovoru bolo ich pozbavenie slobody „zákonné“ (Musial v. Poľsko rozsudok z 25. 3. 1999, bod 43; Rehbock c. Slovinsko, rozsudok z 28. 11. 2000, body 84; Vodičarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, body 33). Príslušný súd musí preskúmať oprávnenosť podozrenia, na ktorom sa pozbavenie slobody zakladá, a legitimitu cieľa sledovaného zadržaním a následnou väzbou

(napr. Butkevičius c. Litva, rozsudok z 26. 6. 2002, bod 43; Winterwerp v. the Netherlands rozsudok z 24. 10. 1979, bod 57; Trzaska v. Poland, rozsudok z 11. 7. 2000, bod 74; Jecius v. Lithuania, rozsudok z 31. 7. 2000, bod 100).

Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu z 23. augusta 2017 ako nedôvodnú. Krajský súd po preskúmaní napadnutého uznesenia okresného súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, konštatoval, že *„okresný súd po obdržaní žiadosti obžalovanej o prepustenie z väzby na slobodu postupoval striktnie, podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, keď vo veci určil termín neverejného zasadnutia, na ktorom vypočul obžalovanú, posúdil argumenty obhajcu, ako aj prokuratúry a dospel k správnym záverom o tom, že dôvody väzby obžalovanej... podľa § 71 ods. 1, písm. c/ Tr. por. a v terajšom štádiu trestného konania, teda po podaní obžaloby trvajú tak, ako boli pôvodne ustálené a naposledy skonštatované uznesením Okresného súdu v Trnave zo dňa 19. 05. 2017 č. k. 7 Tk/3/2015-4141 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 8. 6. 2017 sp. zn. 5 Tos/87/2017.*

... okresný súd vyhodnotil všetky relevantné skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie, či dôvody väzby obžalovanej pretrvávajú, alebo nie. Zhodnotením súdu I. stupňa, ako je toto uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia sa v plnej miere stotožnil.

V odôvodnení svojho uznesenia okresný súd v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por. dostatočne presvedčivo zdôvodnil na základe, akých právnych úvah tieto dôvody väzby obžalovanej pretrvávajú a na základe, akých právnych úvah nie je možné tieto dôvody väzby nahradiť tak dohľadom probačného a mediačného úradníka a rovnako tak dostatočne odôvodnil, prečo nie je možné vyhovieť jej žiadosti o prepustenie na slobodu.

Aj sťažnostný súd je toho názoru, že pri povahe skutku, pre ktorý je obžalovaná stíhaná niet pochyb o tom, že je u nej daný dôvod väzby a že v prípade prepustenia na slobodu bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti, ako to vyplýva z ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Sťažnostný súd sa podrobným spôsobom k dôvodom väzby vyjadril v uznesení zo dňa 08. 06. 2017 sp. zn. 5 Tos/ 87/201, pričom od tejto doby k žiadnym zmenám neprišlo, preto na toto rozhodnutie poukazuje.“

Krajský súd ďalej uviedol: «*Pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu, ktorým nenahradil väzbu obžalovanej dohľadom probačného a mediačného úradníka, aj v tejto časti okresný súd rozhodol správne, v súlade so zákonom.*

Na pozitívne rozhodnutie o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka musia byť splnené podmienky uvedené v § 80 ods. 1 písm. c/, odsek 2 Trestného poriadku.

Podľa § 80 odsek 1) Trestného poriadku...

Podľa § 80 odsek 2) Trestného poriadku...

Ani z pohľadu sťažnostného súdu táto alternatívna neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na osobu obžalovanej, u ktorej už bola väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením primeraných povinností, ktoré obžalovaná nedodržala, ako aj vzhľadom povahu prejednávaného prípadu (obzvlášť závažný zločin). Tak isto u obžalovanej nezistil také výnimočné okolnosti, ktoré by umožňovali nahradeniu účelu väzby alternatívnymi prostriedkami. Za výnimočnú okolnosť v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 80 odsek 2 Trestného poriadku sťažnostný súd nepovažoval tehotenstvo obžalovanej, nakoľko je jej aj počas väzby venovaná riadna lekárska starostlivosť.

K námietkam obžalovanej uvedeným v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu:

Sťažnostný súd v súvislosti s tehotenstvom obžalovanej poukazuje na Vyhlášku Ministerstva spravodlivosti, poriadok výkonu väzby č. 437/2006 Zb. zák., v ktorej je v § 52 v osobitných ustanoveniach upravená starostlivosť o tehotné obžalované. Tak isto je obžalovaným počas výkonu väzby venovaná náležitá zdravotná starostlivosť vyplývajúca z ustanovenia § 19 až 22. V prípade zdravotných problémov obžalovanej je možné zabezpečiť starostlivosť v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne.

Pokiaľ ide o posudzovanie otázky či došlo k neopodstatneným prietahom v trestnom konaní (vo väzobných veciach obzvlášť), sťažnostný súd vychádzal z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, ktorá sa stotožňuje s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v tom smere, že primeranosť lehoty určitého konania (z pohľadu či došlo alebo nedošlo k neopodstatneným prietahom) sa posudzuje podľa okolnosti prípadu s prihliadnutím na zložitosť veci ako aj konanie obžalovaného (resp. jeho obhajcu) a orgánov prejednávajúci prípad.

Prehľad určených termínov hlavného pojednávania:

• 17. 05. 2015, 7. 11. 2016, 22. 11. 2016, 30. 11. 2016, 20. 11. 2016, 30. 01. 2017, 8. 3. 2017, 29. 03. 2017, 03. 05. 2017, 17. 05. 2017, 16. 06. 2017, 31. 07. 2017, 04. 09. 2017,

Rozhodnutia okresného súdu vydané v roku 2017:

• 30. 01. 2017, 20. 02. 2017, 24. 02. 2017, 29. 03. 2017, 15. 05. 2017, 19. 05. 2017, 16. 6. 2017

Spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie v roku 2017;

• 07. 03. 2017, 6. 4. 2017, 16. 04. 2017, 08. 06. 2017, 22. 06. 2017.

Spis bol predložený Najvyššiemu súdu SR na rozhodovanie o odňatí a prikázaní veci v roku 2017:

• 15. 8. 2017

Pokiaľ ide o prieťahy v predmetnej trestnej veci je potrebné konštatovať, že po podaní obžaloby prišlo k 3 krát k zmene zákonného sudcu, k zmene prísediacej, k odročeniu hlavných pojednávani z dôvodu ospravedlnenia obhajcov, zdravotných dôvodov obžalovaných a predkladania spisu krajskému súdu a Najvyššiemu súdu SR.

Po opätovnom vzatí obžalovanej do väzby boli vo veci určené 3 termíny hlavného pojednávania, ktoré boli odročené z dôvodu ospravedlnenia obhajcov (aj obhajcu obžalovanej) a predloženia spisu na rozhodnutie o sťažnosti obžalovaných proti rozhodnutiu okresného súdu (obžalovaného [REDACTED] a [REDACTED]).

Okresný súd vo veci koná a subjektívne prieťahy vo veci z jeho strany zistené neboli.

Ide o skutkovo a právne zložitú vec (obzvlášť závažný zločin), kde sú 4 obžalovaní, väčší počet poškodených a svedkov. K predlžovaniu konania prichádza z dôvodu rôznych obštrukcií zo strany obžalovaných najmä [REDACTED] a [REDACTED], podávaním námietok zaujatosti a pod. a taktiež z dôvodu ospravedlňovania sa obhajcov z neúčasti na hlavnom pojednávani.

Dĺžka konania v predmetnej trestnej veci nie je dôvodom na prepustenie obžalovanej z väzby na slobodu.

K zákonnému zloženiu senátu sťažnostný súd uvádza, že o žiadosti obžalovanej rozhodoval senát v zákonom zložení.

Predsedovi okresného súdu bolo dňa 3. 5. 2017 doručené oznámenie prísediacej [REDAKOVANÉ], že sa zo zdravotných dôvodov vzdáva funkcie prísediacej.

Podľa § 144 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov: Prísediaci sa môže zdať svojej funkcie. Funkcia prísediaceho zaniká uplynutím troch kalendárnych mesiacov nasledujúcich po mesiaci, v ktorom bolo oznámenie o vzdaní sa funkcie doručené predsedovi súdu.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia prísediaca vykonávala svoju funkciu do 1. 9. 2017, preto vo veci konal zákonný senát. “

Vzhľadom na ustálený právny názor ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 8/2014), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd vychádzal aj z obsahu uznesenia okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľky o prepustenie z väzby a s ktorého odôvodnením sa stotožnil aj krajský súd rozhodujúci o sťažnosti proti tomuto uzneseniu.

Okresný súd uznesením na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2017 za prítomnosti sťažovateľky a jej obhajcu zamietol jej žiadosť o prepustenie z väzby. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd po zhrnutí obsahu žiadosti sťažovateľky o prepustenie z väzby, jej vyjadrenia, ako aj vyjadrenia prokurátora a obhajcu a poukázaní na vec sa vzťahujúce ustanovenia Trestného poriadku uviedol: *«Za súčasného štádia trestného konania a po preskúmaní obsahu spisového materiálu v predmetnej trestnej veci dospel senát okresného súdu k záveru, že dôvodné podozrenie, že sa stíhaný skutok mal stať a že tento vykazuje aj naďalej všetky zákonné znaky stíhaného trestného činu – pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c/, ods. 4 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. i/, písm. j/ Tr. zák., nepominulo, pričom z jeho spáchania je na základe doteraz nazhromaždených dôkazov stále dôvodne podozrivá aj obžalovaná [REDAKOVANÉ] (ako člen organizovanej skupiny). Ani v súčasnom štádiu trestného konania nebola vierohodnosť všetkých doposiaľ získaných dôkazov ničím podstatne znížená. Dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaného trestného činu naďalej*

vyplýva z doposiaľ zabezpečených dôkazov, ktorými sú výpoved' obžalovaných [REDACTED] a [REDACTED] na hlavnom pojednávaní, ktoré uviedli, že na nahovárание [REDACTED] s ním spolu s obžalovaným [REDACTED] začali spolupracovať a požičiavať peniaze od rôznych osôb, pričom [REDACTED] všetko riadil a dával pokyny. Všetky peniaze boli odovzdávané práve [REDACTED]. Na jeho podnet sa dali zatvorit' do psychiatrickej liečebne ako údajné gamblerky, mali sa tak vyhnúť trestnému stihaniu, takýto scenár vymyslel [REDACTED]. Skupina mala úlohy rozdelené tak, že ony a [REDACTED] boli pomocníci a [REDACTED] všetko riadil a preberal od nich peniaze. Peniaze získavali od poškodených predstieraním nákupu pozemkov a prisľubom vysokých ziskov. Na požičanie peňazí oslovovali zväčša svojich známych alebo osoby, o ktorých vedeli, že by mohli mať peniaze. Ďalej ide o výpovede z prípravného konania, a to výpovede obžalovaného [REDACTED] (prečítaná na hlavnom pojednávaní dňa 30. 01. 2017 z dôvodu, že obžalovaný [REDACTED] využil svoje právo a odmietol vypovedať), ktorý rovnako potvrdil požičiavanie si peňazí od poškodených osôb pod zámienkou kúpy pozemkov, poškodených..., podľa ktorých si obžalovaní pod rôznymi vymyslenými zámienkami požičali od nich rôzne sumy peňazí. Keďže uvádzané dôvody a argumentácia obžalovaných pôsobili veľmi presvedčivo a navyše mali prisľúbené vysoké úroky, s požičaním peňazí súhlasili. Podľa poškodených obžalovaní sľúbili peniaze vrátiť v krátkych lehotách, ktoré však nedodržali a neskôr pod rôznymi zámienkami peniaze odmietali vrátiť a ani doposiaľ ich nevrátili. [REDACTED] tak vznikla škoda 9.700,00 €, [REDACTED] 32.400,00 €, [REDACTED] 26.200,00, [REDACTED] 15.000,00 €, [REDACTED] 22.500,00 €, [REDACTED] 2.000,00 €, [REDACTED] 8.300,00 €, [REDACTED] a [REDACTED] 13.500,00 €, [REDACTED] a [REDACTED] 2.000,00 €, [REDACTED] 2.000,00 € a [REDACTED] 21.200,00 €. Taktiež ide o výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], ktorí buď boli priamo pri požičiavaní peňazí alebo o tom vedeli a sú im známe skutočnosti súvisiace s uvedenou trestnou činnosťou. Napokon ide o listinné dôkazy, najmä zmluvy o pôžičkách, čestné prehlásenia, výpisy z účtov, výpisy z SMS správ, informácie zo Správy katastra, obchodného registra, živnostenského registra a ďalšie dôkazy.

Súd na tomto mieste len dodáva, že konštatovanie o dôvodnom podozrení zo spáchania stíhaného skutku obžalovanou nie je porušením zásady prezumpcie neviny, nakoľko dôvodné podozrenie sa nerovná vysloveniu viny.

Jednou zo základných podmienok väzobného stíhania obžalovanej je existencia niektorého z dôvodov väzby uvedeného v § 71 Tr. por., ak z konania obžalovanej, alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že sa obžalovaná bude správať spôsobom predpokladaným, v danom prípade v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Pri tom výklad pojmu „konkrétna skutočnosť“ je vecou súdu, ktorý na základe skutkových okolností a dôkaznej situácie v konkrétnej trestnej veci posúdi, či väzobné stíhanie obžalovanej je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel nemožno dosiahnuť inak.

Na základe vyššie uvedeného dospel senát okresného súdu k záveru, že v tomto štádiu trestného konania dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pre ktorý bola obžalovaná [REDAKOVANÉ] vzatá do väzby, trvá. Obžalovaná na hlavnom pojednávaní vyjadrila kritický postoj ku konaniu, ktoré jej je kladené za vinu a v obžalobe prokurátora kvalifikované ako trestný čin podvodu, poukázala na tú skutočnosť, že spočiatku do prezentovaných aktivít vložila vlastné finančné prostriedky a až po ich vyčerpaní si ďalšie finančné prostriedky zadovážovala od svojich známych. Rozsiahlym spôsobom popísala spôsob získavania finančných prostriedkov a ako s nimi bolo z jej strany naložené. Potvrdila, že finančné prostriedky si požičiavala od poškodených osôb v takom rozsahu, ako prokurátor uvádza v obžalobe, avšak odmietla, že by v čase poskytnutia uvedených pôžičiek mala úmysel finančné prostriedky nevrátiť v dohodnutej výške. Pri rozhodovaní o opätovnom vzatí obžalovanej do väzby však mal senát okresného súdu za preukázané, že obžalovaná porušila podmienky inštitútu nahradzujúceho väzbu – podmienky uloženého dohľadu probačného a mediačného úradníka, keď nedodrжала uložené obmedzenie, a to zákaz kontaktu so spoluobžalovanými prípadne ďalšími osobami podieľajúcimi sa na páchaní danej trestnej činnosti v akejkoľvek forme, vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami mimo úkonov trestného konania, na ktoré sú predvolaní. Účelom predmetného obmedzenia uloženého obžalovanej bolo zabrániť jej kontaktu s osobami, v súčinnosti s ktorými sa mala dopustiť stíhanej trestnej činnosti, a tým jej zabrániť

vo vytvorení si podmienok spôsobilých umožniť jej pokračovanie v trestnej činnosti. Spoukazom na kontakt obžalovanej so spoluobžalovanou [REDAKOVANÉ] senát okresného súdu dospel k záveru o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u obžalovanej v takej intenzite, že naďalej zakladá jej väzobné stíhanie.

Plynutie času nemá priamy súvis s existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zmyslom preventívnej väzby je zaistiť osobu obžalovanej, u ktorej existuje dôvodná obava vyplývajúca z konkrétnych skutočností, že bude opakovať trestný čin, pre ktorý je stíhaná, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsila, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravovala alebo ktorým hrozila. Uvedený väzobný dôvod sa v určitej miere odlišuje od zvyšných dvoch väzobných dôvodov a je založený na predpoklade, že účelom trestného stíhania je aj predchádzanie trestnej činnosti.

Naďalej teda existujú formálne (doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a tiež sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchala práve obžalovaná), ako i materiálne (z konania obžalovanej a ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti) dôvody väzby vo vyššie uvedenom rozsahu.

K tvrdeniam obžalovanej, ktorými odôvodňuje, prepustenie z väzby na slobodu senát Okresného súdu uvádza, že aj obžalovaná sa v počiatkových fázach konania pred súdom podieľala na predlžovaní súdneho konania, a preto nie je možné akceptovať jej tvrdenie, že od podania obžaloby do jej opätovného vzatia do väzby, boli zo strany súdu spôsobované zbytočné prietahy, ktoré by mali mať za následok je prepustenie z väzby na slobodu. Po jej opätovnom vzatí do väzby bolo vykonané hlavné pojednávanie dňa 16. 06. 2017 a ďalší termín hlavného pojednávania bol vytyčený na deň 31. 07. 2017. Je pravdou, že predmetné hlavné pojednávanie sa nekonalo, avšak je potrebné uviesť, že jedným z dôvodov na jeho zrušenie bola aj ospravedlnená neúčast' obhajcov obžalovanej na hlavnom pojednávaní v prípade jej povinnej obhajoby. Nie je teda možné pričítať zmarenie hlavného pojednávania dňa 31. 07. 2017 výlučne procesnej aktivite obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], prípadne procesnému postupu súdu. Najbližšie hlavné pojednávanie sa bude konať dňa 04. 09. 2017. Rovnako nemožno tvrdiť, že začatie hlavného pojednávania od začiatku z dôvodu zmeny senátu by malo mať za následok neprimerané predĺženie

trestného konania. Je potrebné konštatovať, že aj z dôvodu začatia hlavného pojednávania od začiatku, bude potrebné opakovať výlučne výsluchy obžalovanej... a obžalovanej...

Nemožno súhlasiť ani s domnienkou obžalovanej, že konanie obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] vyvoláva u predsedu senátu „strach“ zo sťažností a iných vymyslených obvinení. Senát v konaní postupuje v zmysle zákonných ustanovení a pri svojich rozhodnutiach nie je ovplyvnený obžalovanou prezentovanými skutočnosťami. Napokon postup súdu vo vzťahu k obžalovanej týkajúci sa jej väzobného stíhania bol verifikovaný aj nadriadeným súdom, ktorý jej sťažnosť voči uzneseniu o jej vzatí do väzby zamietol.

Podľa ustálenej judikatúry opodstatnenosť ďalšieho trvania väzby je treba vždy skúmať vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam každého jednotlivého prípadu a tiež vzhľadom k jednotlivým obvineným, a to aj ak by išlo o páchatel'a, ktorý sa mal dopustiť toho istého trestného činu ako ďalšie spoločne stíhané osoby. S poukazom na povinnosť súdu individualizovať rozhodnutie o väzbe vo vzťahu ku každému obžalovanému, považuje súd za bezpredmetný argument o neväzobnom stíhaní obžalovanej [REDACTED] pre rozhodovanie o väzbe obžalovanej...

Obžalovanou uvádzané okolnosti týkajúce sa údajnej neadekvátnej zdravotnej starostlivosti poskytovanej jej v Ústave na výkon väzby Leopoldov nemajú priamy vplyv na dôvodnosť väzby obžalovanej. Navyiac je potrebné uviesť, že jej vyjadrenia v tomto smere neboli preukázané. Ak sa obžalovaná domnieva, že sú porušené zákonné ustanovenia vo výkone väzby vrátane podmienok výkonu väzby pre tehotné ženy, je oprávnená domáhať sa zákonnou cestou odstránenia tohto stavu, ktorým však nie je jej prepustenie z väzby v prípade existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por.

Súd zároveň skúmal možnosti nahradenia väzby obžalovanej... inými menej invazívnymi prostriedkami Trestného práva. Súd vychádzal z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej ustanovenie článku 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žiada, aby národné súdy pri rozhodovaní o väzbe zvažili a zohľadnili alternatívne opatrenia ustanovené národným právom, a to osobitne pokiaľ je väzobným dôvodom (len) riziko úteku. Pritom sú v zásade povinné odôvodniť, prečo nepovažujú tieto alternatívy k väzbe za použiteľné. Nedostatok takého odôvodnenia môže predstavovať porušenie článku 5 ods. 3, prípadne ods. 4 tohto dohovoru. Nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka je takým druhom zabezpečovacieho

opatrenia, podstatou ktorého je v zásade to isté, čo je účelom väzby, len miernejším spôsobom uložením určitých obmedzení práv obvineného a zabezpečením dohľadu nad ich dodržiavaním zo strany štátu. Použitie tohto inštitútu pri rozhodovaní o väzbe nie je viazané na výslovný návrh, resp. prejav vôle zo strany obvineného. Súd tak skúma, či účel väzby nemožno rovnako dobre dosiahnuť ponechaním obžalovanej na slobode za súčasného dozoru probačného a mediačného úradníka. Vychádzajúc z uvedených právnych záverov (obsiahnutých i v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 05. 06. 2013 sp. zn. II. ÚS 67/2013) súd z úradnej povinnosti skúmal aj možnosť nahradiť väzbu obžalovanej... pri použití citovaného ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c/, ods. 2 Tr. por. Naviac podľa § 80 ods. 2 Tr. por., pokiaľ je obžalovaná stíhaná za obzvlášť závažný zločin, možno väzbu nahradiť vyššie uvedeným inštitútom len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti. Výnimočné okolnosti prípadu sa posudzujú komplexne z hľadiska pomerov páchatel'a a určitých okolností prípadu. Pomeri páchatel'a treba rozumieť okolnosti týkajúce sa osoby páchatel'a, jeho osobných a rodinných pomerov, ktoré nesúvisia so spáchaním trestného činu, a existujú v čase rozhodnutia. Pri posudzovaní osoby páchatel'a sa pozornosť venuje najmä celému jeho predchádzajúcemu životu (vek, recidíva, postoj k spáchanému trestnému činu a pod.). Obžalovaná... ako na výnimočnú okolnosť poukázala na neplánované tehotenstvo a svoj súčasný zdravotný stav. Súd však dospel k záveru, že u obžalovanej... neboli splnené zákonné podmienky na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka ani za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení, a preto jej väzbu nenahradil touto náhradou. Ponechanie obžalovanej na slobode by zvýšilo riziko zmarenia účelu trestného konania a dohľad probačného a mediačného úradníka by nebol dostatočnou zárukou, ktorá by eliminovala obavu z konania obžalovanej, pre ktoré bola vzatá do väzby, nakoľko obžalovaná podmienky predmetného dohľadu probačného a mediačného úradníka už úmyselne porušila. V posudzovanom prípade nebolo možné konštatovať celkom zjavnú neprimeranosť väzby v porovnaní s jej nahradením dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia primeraných povinností a obmedzení. Väzba je tak v prípade obžalovanej... naďalej potrebná, pretože pri aplikácii zásady primeranosti nie je možné jej účel dosiahnuť iným procesným inštitútom, už aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti. Vzhľadom na takto zistené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.»

Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutím krajského súdu z dôvodu, že krajský súd sa podľa jej názoru nevysporiadal s jej viacerými námietkami. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu, pozn.) však vyplýva, že krajský súd pri rozhodovaní o jej sťažnosti konal v medziach svojej právomoci a v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia venoval aj otázke tehotenstva či sťažovateľkou namietaných prierahov, tieto posúdil a dospel jednak k záveru, že tehotenstvo sťažovateľky nie je dôvodom na jej prepustenie z väzby, pretože sťažovateľke a obžalovaným vo všeobecnosti je počas výkonu väzby venovaná náležitá zdravotná starostlivosť, a zároveň po preskúmaní doterajšieho postupu okresného súdu nezistil v jeho konaní prierahy. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že krajský súd nerozhodol o jej žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom, ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ani táto jej námietka nie je opodstatnená. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa na prvý pohľad môže javiť, že krajský súd sa touto jej žiadosťou akoby nezaoberal, avšak z časti jeho rozhodnutia, v ktorej krajský súd odôvodnil, prečo v prípade sťažovateľky neprichádza do úvahy nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, vyplýva, že krajský súd skúmal, či v prípade sťažovateľky existujú také výnimočné okolnosti, ktoré by umožnili nahradenie jej väzby alternatívnymi prostriedkami, a teda aj písomným sľubom. Krajský súd však v prípade sťažovateľky takéto výnimočne okolnosti nezistil, a preto aj z tohto dôvodu jej sťažnosť zamietol, pričom neprijatie tohto návrhu obsahovo (argumentačne) vyjadril v odôvodnení svojho uznesenia.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že o jej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodoval senát okresného súdu v nezákonnom zložení, ústavný súd opäť poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý sťažovateľke na túto jej námietku poskytol zrozumiteľnú odpoveď, ktorú zároveň oprel aj o príslušne ustanovenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že keďže oznámenie prísediacej bolo doručené predsedovi okresného súdu

3. mája 2017, lehota troch kalendárnych mesiacov začala plynúť 1. júna 2017 a uplynula 31. augusta 2017.

Prihliadajúc na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu zodpovedá požiadavkám, ktoré vyplývajú z čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a z čl. 5 ods. 4 dohovoru pre rozhodnutia o väzbe. Napadnuté uznesenie krajského súdu ako celok pôsobí presvedčivo a nevyvoláva žiadne pochybnosti o správnosti prijatých záverov. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom a toto nevykazuje znaky arbitrárnosti, a preto nevidí dôvod, aby zasahoval do skutkových a právnych záverov krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľkou označených základných práv a slobôd podľa ústavy a práva podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky obsiahnutými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018